

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 10 lipca 2020 r.

Poz. 4251

WYROK NR SYGN. AKT III SA/WR 219/18 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 3 lipca 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący
Sędziowie

Sędzia NSA Anna Moskała
Sędzia WSA Anetta Chołuj (sprawozdawca)
Sędzia WSA Magdalena Jankowska-Szostak

Protokolant

st. inspektor sądowy Ewa Bogulak

po rozpoznaniu w Wydziale III na rozprawie w dniu 3 lipca 2018 r.
sprawy ze skargi M. W.
na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 23 listopada 2017 r. nr XLVIII/1126/17
w przedmiocie wysokości opłat za usunięcie pojazdów z dróg oraz za ich
przechowywanie na parkingach strzeżonych w roku 2018

- I. stwierdza nieważność załącznika nr 1 do uchwały nr XLVIII/1126/17 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 23 listopada 2017 r. w zakresie pozycji 5 dotyczącej opłaty za usunięcie pojazdu;**
- II. dalej idącą skargę oddala;**
- III. zasądza od Gminy Wrocław na rzecz strony skarżącej kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Uchwałą nr XLVIII/1126/17 z dnia 23 listopada 2017 r. w sprawie wysokości opłat za usunięcie pojazdów z dróg oraz za ich przechowywanie na parkingach strzeżonych w 2018 r. Rada Miejska Wrocławia na podstawie art. 12 pkt 11 oraz art. 92 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1868 ze zm.) w związku z art. 130a ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1260 ze zm.) ustaliła w § 1 opłaty za usunięcie pojazdów z dróg oraz za ich przechowywanie na parkingach strzeżonych w wysokości określone w załączniku nr 1. Opłaty ustalono w zależności od rodzaju pojazdu i jego dopuszczalnej masy całkowitej: za usunięcie roweru lub motoroweru – 113 zł, motocykla – 223 zł, pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t – 486 zł, pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t do 7,5 t – 606 zł, pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 t do 16 t – 1263 zł, pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 t – 1263 zł, pojazdu przewożącego materiały niebezpieczne – 1537 zł. Ustalono też opłaty za każdą dobę przechowywania pojazdu, odpowiednio 20 zł, 27 zł, 40 zł, 52 zł, 75 zł, 136 zł, 200 zł. W § 2 uchwały Rada Miejska ustaliła wysokość kosztów powstałych w wyniku odstąpienia od usunięcia pojazdu, określonych w załączniku nr 2, odpowiednio 50 zł, 100 zł, 200 zł, 280 zł, 400 zł, 600 zł, 750 zł. W § 3 wykonanie uchwały powierzono Prezydentowi Wrocławia. W § 4 orzeczono o wejściu w życie uchwały z dniem 1 stycznia 2018 r.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę nr XLVIII/1126/17 z dnia 23 listopada 2017 r. M. W. (dalej: strona, skarżąca) wniosła o stwierdzenie jej nieważności, zarzucając sprzeczność uchwały z art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym. W uzasadnieniu skargi skarżąca wskazała, że w dniu 25 marca 2018 r. zaparkowała samochód osobowy we Wrocławiu w nieprawidłowym miejscu. Samochód został usunięty przez Straż Miejską we Wrocławiu na parking strzeżony. Aby odzyskać pojazd poniosła koszty usunięcia pojazdu na łączną kwotę 526 zł. Zaskarżona uchwała dotyka jej interesu prawnego ponieważ stanowiła podstawę prawną dla obciążenia jej opłatami w takiej a nie innej wysokości. Należało na nią konkretny i realny obowiązek prawny w postaci konieczności poniesienia określonych opłat za usunięcie pojazdu. Skarżąca nie kwestionuje samego obowiązku poniesienia kosztów usunięcia pojazdu samochodu ale nie zgadza się z ich wysokością. Skarżąca wskazała, że Rada Miejska Wrocławia w poprzednim roku ustaliła wysokość opłat za usunięcie pojazdów w maksymalnej wysokości, uznając, że właściciele samochodów powinni ponosić, oprócz kosztów wykonania usługi przez podmiot zewnętrzny, również koszty zatrudnienia strażników Straży Miejskiej oraz inne koszty administracyjne. Uchwałą z 2016 r. zaskarżył Rzecznik Praw Obywatelskich, w wyniku czego WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 24 sierpnia 2017 r. sygn. akt III SA/Wr 410/17 wydał wyrok stwierdzający nieważność uchwały. Pomimo wyroku stwierdzającego nieważność Rada Miejska Wrocławia podjęła tożsamą uchwałę, co wynika z protokołu sesji Rady z dnia 23 listopada 2017 r. Zdaniem skarżącej Rada Miejska przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały kierowała się wyłącznie interesem fiskalnym miasta. Pomijając kwestię czy sposób wyliczenia opłaty jest zgodny z prawem. Takie działanie jest sprzeczne ze standardami demokratycznego państwa w zakresie stanowienia prawa jak również w sprzeczności z treścią art. 40 ust. 1 u.s.p. w myśl którego rada powiatu musi działać na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska wniosła o odrzucenie skargi z uwagi na brak interesu prawnego skarżącej bądź o oddalenie skargi, ponieważ Rada działała w ramach delegacji ustawowej i nie doszło do jej przekroczenia. Na wstępie rada wskazała, że od powołanego w skardze przez skarżącą wyroku WSA we Wrocławiu wniosła skargę do NSA, która czeka na rozpoznanie.

Rada podniosła, że podjęła zaskarżoną uchwałę, bowiem nie zgadza się z odmawianiem jej prawa do uwzględniania w kalkulacji stawek opłat i kosztów za usuwanie pojazdów z dróg publicznych rzeczywistych kosztów ponoszonych na realizację zadania należącego do powiatu tj. usuwania pojazdów. Wskazała, że przy realizacji tego zadania pojawiły się nowe koszty jak np. poszukiwanie stron postępowania i koszty spraw sądowych. Koszy związane z realizacją przesłanki sprawnej realizacji zadania jakie ponosi Miasto zostały wykazane najprościej poprzez wskazanie na wynagrodzenie zatrudnionych pracowników i objęcie tych wynagrodzeń kalkulacją służącą ustaleniu stawki opłaty.

Organ podkreślił, że w art. 130a ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym ustawodawca uwzględnił dwie występujące łącznie przesłanki jakie są brane pod uwagę przy kalkulacji wysokości opłaty. Przesłanka sprawnej realizacji zadań występuje obok przesłanki kosztów usuwania i przechowywania pojazdów. Przesłanka ta zdaniem Rady nie została naruszona, pomimo oczywistej niezręczności we wskazywaniu, że odnosi się ona wprost do wydatków na wynagrodzenia pracowników realizujących w strukturach miasta

zadanie usuwania i przechowywania pojazdów usuwanych z dróg publicznych. Organ nie opisał wprawdzie całego procesu tworzenia struktur gminnych, mechanizmów koniecznych do sprawnej realizacji zadania i kosztów z tym związanych, które to musiały zostać poniesione dla sprawnej realizacji zadania, jednak skorzystał z istniejącej przesłanki ustawowej umożliwiającej sięgnięcie do innych jeszcze rzeczywistych nakładów jakie musiał poczynić, aby zadośćuczynić potrzebie sprawności działania. Stawki zostały skalkulowane bez przekroczenia stawek maksymalnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1066) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej (...). Kontrola, o której mowa w § 1, sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2). Stosownie do art. 3 § 1 i § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369), dalej p.p.s.a., sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej.

Zaskarżony akt należy do uchwał z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1868 – dalej: u.s.p.). Spełnienie wymogów formalnych skutkowało uprawnieniem Sądu do dokonania oceny legitymacji strony skarżącej do zaskarżenia wskazanej na wstępie uchwały. W przeciwieństwie bowiem do legitymacji w postępowaniu administracyjnym, w którym stroną może być każdy, czyjego interesu prawnego lub uprawnienia dotyczy postępowanie, uprawnionym do wniesienia skargi w trybie art. 87 ust. 1 u.s.p. może być jedynie ten podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone (zob. na przykład wyrok NSA z dnia 3 września 2004 r., sygn. akt OSK 47/04, opubl. ONSAiWSA z 2005 r. nr 1, poz. 2).

Rozważenia wymagało zatem, czy skarżąca wykazała, że kwestionowany przepis zaskarżonej uchwały narusza jej interes prawny lub uprawnienie.

Zdaniem Sądu rozpoznającego skargę w niniejszej sprawie, interes prawny skarżącej wskazany w art. 87 ust. 1 u.s.p. musi wynikać z normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną wnoszącego skargę. W orzecznictwie i doktrynie eksponuje się przede wszystkim bezpośrednio, konkretność i realny charakter interesu prawnego strony kształtowanego aktem stosowania prawa materialnego. Przepis art. 87 ust. 1 u.s.p. nie daje podstawy do wniesienia skargi w interesie publicznym, co oznacza, że skarga złożona w trybie omawianego przepisu nie ma charakteru skargi powszechnej (*actio popularis*) i do jej wniesienia nie legitymuje ani sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały, ani też stan zagrożenia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia (por. wyrok NSA z dnia 1 marca 2005 r., sygn. akt OSK 1437/04, opubl. Wokanda Nr 7-8/2005). Podobnie Sąd przyjął, że również „uprawnienie”, o którym mowa w art. 87 ust. 1 u.s.p. powinno wynikać z przepisów prawa materialnego, te bowiem przepisy są źródłem uprawnień i interesów prawnych (por. wyrok NSA z dnia 29 stycznia 1992 r., sygn. akt I SA 1355/91, opubl. Wspólnota z 1992 r. Nr 18, s. 17).

W kontekście powyższego Sąd przyjął, że skarżąca w dniu 25 marca 2018 r. zaparkowała samochód osobowy we Wrocławiu w nieprawidłowym miejscu. Samochód został usunięty przez Straż Miejską we Wrocławiu na parking strzeżony. Aby odzyskać pojazd poniosła koszty usunięcia pojazdu na łączną kwotę 526 zł. Zaskarżona uchwała dotyczy jej interesu prawnego ponieważ stanowiła podstawę prawną dla obciążenia jej opłatami w takiej a nie innej wysokości. Nałożyła na nią konkretny i realny obowiązek prawny w postaci konieczności poniesienia określonych opłat za usunięcie pojazdu. Należy zauważyć, że skarżąca – jak sama wskazuje – nie kwestionuje samego obowiązku poniesienia kosztów usunięcia pojazdu samochodu ale nie zgadza się z ich wysokością, w zakresie w jakim określa on wysokość stawki za usunięcie pojazdu z drogi.

Skarżąca jest zatem adresatem poz. 5 załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały, w zakresie który przewiduje stawkę za usunięcie pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t w kwocie 486 zł. Skarżąca naruszenia swojego interesu prawnego upatruje w tym, że mocą powołanego przepisu skarżonej uchwały zobowiązana została do poniesienia kosztów za usunięcie pojazdu z drogi w zawyżonej wysokości. Wskazywała, że Rada

Miejska Wrocławia w zaskarżonej uchwale ustaliła wysokość opłat za usunięcie pojazdów w maksymalnej wysokości, uznając, że właściciele samochodów powinni ponosić, oprócz kosztów wykonania usługi przez podmiot zewnętrzny, również koszty zatrudnienia strażników Straży Miejskiej oraz inne koszty administracyjne. Zdaniem skarżącej takie działanie jest sprzeczne ze standardami demokratycznego państwa w zakresie stanowienia prawa jak również w sprzeczności z treścią art. 40 ust. 1 u.s.p. w myśl którego rada powiatu musi działać na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach.

Trafnie wobec tego skarżąca zwróciła uwagę, że uchwała ta w zakresie który dotyczy usunięcia z drogi pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t rzutowała na wysokość poniesionej przez stronę opłaty za usunięcie pojazdu. Trzeba bowiem zauważyć, że wskazany przepis uchwały pozostaje w ścisłym związku z art. 130a ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Z tego względu uznać należało, że skarżąca wykazała, że zaskarżona uchwała we wskazanym zakresie narusza jej interes prawny w rozumieniu art. 87 ust. 1 u.s.p.

Odnosząc się do kolejnej kwestii spornej należy wskazać, że organ nie kwestionuje, że w zaskarżonej uchwale podobnie jak w uchwale dotyczącej stawek 2017 r. uwzględnił w kosztach usuwania pojazdów z drogi wynagrodzenie zatrudnionych pracowników. Sąd w składzie orzekającym nie zgadza się z uwzględnianiem w tych kosztach wynagrodzenia zatrudnionych pracowników i podziela stanowisko tut. Sądu zaprezentowane w wyroku z dnia 24 sierpnia 2017 r. sygn. akt III SA/Wr 410/17, przyjmując je jako własne.

Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie jej nieważności.

Zaskarżona uchwała stanowi akt prawa miejscowego, bowiem określa zakres obowiązku ponoszenia opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów. Dotyczy zatem sytuacji powtarzalnych, a nie jednorazowych, a przy tym adresatami tej uchwały są osoby określone generalnie, a nie imiennie. Uchwała ma charakter normatywny, generalny i abstrakcyjny.

Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP akty prawa miejscowego są źródłami powszechnie obowiązującego prawa na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Natomiast zgodnie z art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Ustawa określa też zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego. Również zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1868) organy stanowiąc akty prawa miejscowego działać muszą na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach.

Zaskarżona uchwała została wydana na podstawie art. 12 pkt 11 oraz art. 92 ust. 1 i ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym w związku z art. 130a ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Materialnoprawną podstawę uchwały stanowi art. 130 ust. 6 Prawa o ruchu drogowym, zgodnie z którym rada powiatu, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z dróg oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, ustala corocznie, w drodze uchwały, wysokość opłat za usuwanie pojazdów z dróg i przechowywanie pojazdów na parkingu oraz wysokość kosztów w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu. Wysokość kosztów w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu nie może być wyższa niż maksymalna kwota opłat za usunięcie pojazdu. Wysokość opłat za usunięcie i przechowywanie pojazdów nie może przekraczać maksymalnej wysokości stawek kwotowych opłat, ustalonych w art. 130a ust. 6a. Maksymalne stawki opłat ustalone w ust. 6a, obowiązujące w danym roku kalendarzowym ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego (art. 130a ust. 6b). Na każdy rok kalendarzowy minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” maksymalne stawki opłat, z uwzględnieniem zasady waloryzacji, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych (art. 130a ust. 6c).

Minister Finansów ustalił wysokość maksymalnych stawek kwotowych opłat obowiązujących w 2018 r. w obwieszczeniu z dnia 25 lipca 2017 r. w sprawie ogłoszenia opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym (M. P. z 2017 r., poz. 772), wydanym na podstawie art. 130a ust. 6c Prawa o ruchu drogowym. W obwieszczeniu przewidziano maksymalną opłatę za usunięcie pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t w wysokości 486 zł.

Przesłankami materialnoprawnymi, którymi winien kierować się organ samorządu podejmując uchwałę na podstawie art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym są: konieczność sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z dróg i przechowywania tych pojazdów na parkingach strzeżonych oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu. Treść art. 130a ust. 6 wskazuje, że żadne inne przesłanki, poza wymienionymi w tym przepisie, nie mogą wpłynąć na sposób zrealizowania upoważnienia ustawowego. Organ ma obowiązek wziąć pod uwagę powyższe przesłanki materialnoprawne, co daje organowi pewną elastyczność w kształtowaniu treści uchwały. Uchwała w przedmiocie ustalenia opłat za usunięcie pojazdu i jego przechowywanie będzie zgodna z prawem wtedy, gdy jej treść będzie zdeterminowana wyłącznie koniecznością sprawnej realizacji tych zadań i kosztami usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, a nie innymi okolicznościami, a wysokość przyjętych stawek opłat będzie wynikiem wzięcia pod uwagę wyłącznie powyższych przesłanek.

Z Protokołu sesji Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 23 listopada 2017 r. wynika, że organ podejmując zaskarżoną uchwałę miał na uwadze oprócz kosztów usunięcia i przechowywania pojazdów, wynikających bezpośrednio z umowy zawartej z wykonawcą tych usług, wyłonionym w drodze przetargu nieograniczonego także szacunkowe koszty obsługi zadania przez pracowników. Wskazano, że „za usunięcie pojazdu do 3,5 t firma która usuwa pojazdy otrzymuje 300 zł, zatem 186 zł wraz do budżetu. I to są środki, z których po pierwsze pokrywane są etaty, zarówno w Wydziale Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego, jak i w Straży Miejskiej Wrocławia.” Organ wskazał też, że przyjęcie stawek maksymalnych za usunięcie i przechowywanie pojazdów nie pokryje wszystkich kosztów związanych z realizacją tego zadania.

Zaprezentowane przez organ stanowisko wskazuje, że organ błędnie zinterpretował przesłanki „kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu” oraz „konieczność sprawnej realizacji zadań”. Niewątpliwie bowiem uwzględnienie przy ustalaniu wysokości opłat szacunkowych kosztów obsługi zadania przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej oraz pracowników Urzędu Miejskiego wykracza poza przesłanki materialne wymienione w art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym. Przyjęcie, że przesłanki z art. 130a ust. 6 obejmują również „szacunkowe koszty obsługi zadania przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej” oraz „szacunkowe koszty obsługi zadania przez pracowników Urzędu Miejskiego” oznacza wadliwą wykładnię art. 130a ust. 6. Wzięcie pod uwagę tych okoliczności przy podejmowaniu uchwały oznacza wadliwe zrealizowanie ustawowego upoważnienia do wydania aktu prawa miejscowego, zwłaszcza gdy uwzględni się, że rzeczywiste koszty usunięcia pojazdu ustalone na 2017 r. w umowie z podmiotem zewnętrznym kształtują się na poziomie niższym niż przyjęte w uchwale stawki w maksymalnej wysokości, określone w obwieszczeniu Ministra Finansów. Przesłanki wymienione w art. 130a ust. 6 nie upoważniają bowiem do obciążania obywateli częścią szacunkowych kosztów funkcjonowania Straży Miejskiej i Urzędu Miejskiego. W pojęciu „kosztów usuwania pojazdów na obszarze danego powiatu” nie mieszczą się szacunkowe koszty obsługi zdarzenia przez Straż Miejską i pracowników Urzędu Miejskiego. Przy ustalaniu wysokości opłat organ uprawniony był do wzięcia pod uwagę rzeczywistych kosztów usunięcia pojazdu ponoszonych przez powiat, czyli wynagrodzenia uzyskiwanego z tego tytułu przez firmę zewnętrzną na podstawie umowy zawartej z organem. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 stycznia 2017 r. sygn. akt I OSK 1916/16 „zapewnienie jak najwyższych wpływów do budżetu Miasta (...) wykracza poza przesłanki materialne wymienione w art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym”.

W ocenie Sądu w sytuacji świadczenia usług usuwania i przechowywania pojazdów przez podmiot zewnętrzny należy wziąć pod uwagę koszty ponoszone z tego tytułu przez organ na rzecz tego podmiotu. Należy bowiem zauważyć, że umowa z tym podmiotem została zawarta w wyniku przeprowadzonego w trybie przetargu nieograniczonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego zgodnie z ustawą Prawo zamówień publicznych. Ceny zaproponowane przez podmiot zewnętrzny, wyłoniony w trybie przetargu nieograniczonego stanowią ceny rynkowe, obowiązujące na obszarze danego powiatu. Trzeba też zauważyć, że stosownie do art. 130a ust. 5f Prawa o ruchu drogowym starosta może realizować zadania usuwania i przechowywania pojazdów bądź przy pomocy powiatowych jednostek organizacyjnych lub w trybie powierzenia ich wykonywania zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Dla obu przypadków przesłanki ustalania opłat są wspólne, dlatego też ustawodawca w sposób ogólny odwołał się do „kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu”.

Wskazane wyżej naruszenie art. 130a ust. 6 Prawa o ruchu drogowym spowodowało nieważność zaskarżonej uchwały w części, która naruszyła uprawnienie skarżącej tj. Załącznika nr 1 do uchwały w zakresie pozycji 5 dotyczącej opłaty za usunięcie pojazdu o czym Sąd orzekł na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. Z uwagi na brak wykazania przez skarżącą, że zaskarżona uchwała w pozostałym zakresie naruszyła jej uprawnienie na podstawie art. 151 Sąd dalej idącą skargę oddalił. O kosztach w kwocie 300 zł orzekł na podstawie art. 200 p.p.s.a., na który składa się uiszczony wpis od skargi.